

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 18. De varijs Dei & Sanctorum dictis, concernentibus ea, quæ
patiebatur, excitantium ipsam ad patiendum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

audiui latinè : *Dixit Dominus Domino meo, sede à dextris meis, donec ponam inimicos tuos, scabellum pedum tuorum.* Ingressus est deinde Dominus cum magna gravitate, & autoritate meum cubiculum, & dixit sanctis Angelis, qui erant intus: Vos expectate hic, quia conclave Sponsæ, solus Sponsus debet ingredi. Subitò me vidi in quodam cubiculò, instar facelli elegantissimè & pulcherrimè exornati, quod inspectantibus omnibus Angelis est ingressus Dominus. Erat facellum ità dispositum, ut omnes qui erant foris, viderent, quid intus ageretur. Incepit me Divina Majestas splendè adornare, & vestire suâ manu, replevit me elegantibus & pretiosis cimelijs, imposuit coronam auream meo capiti, cooperuit me pretioso pallio, & postquam fuisset exornata, dixit mihi Divina Majestas: Anima & Sponsa mea, vocavisti me, ut venirem

ad te, & petivisti, ut te præpararem ac disponerem. Jam es adornata, ac dirata, meis thesauris & donis, ac disposita: vale usq; ad diem nuptiarum, quæ erunt æternæ, ac durabunt perpetuò. Dedit mihi divina Majestas ter benedictionem, & abiit, sicut venerat. Quia eram adèò absorpta, & abrepta à Domino, fruebàrque his divinis bonis, non aspexi neque cognovi, quinam fuissent illi sancti Patriarchæ, Sanctus Angelus meus Custos venit, sicut solet, & servavit in se ipso illa cimelia. DEUS sit benedictus, propter omnia opera sua. Ego vehementer obstupui magnitudinem bonitatis divinæ, & fui confusa, quòd me audirem ab ipso vocari Sponsam, quia nunquam Dominum audeo vocare Sponsum, cum sim indigna ipsius Ancilla.

CAPUT XVIII.

De varijs DEI & Sanctorum dictis, concernentibus ea, quæ patiebatur, excitantium ipsam ad patiendum.

§. I.

Pridie Dominicæ *Quasi* modò anno 1623. fui vehementer afflicta à gravibus, & valde continuis doloribus, ut mihi jam non viderer posse illos sustinere, optaremque, ut me DEUS ad se transferret, & cum his desiderijs dixi: Veni mi DEUS, veni mi Domine, & abeamus. Dominus autem mihi respondit: Já venio, Anima, jam venio. Tú ego: Videris mi, DEUS, habere pedes plumbeos. Non habeo, Anima, dixit Dominus, sed alas aquilæ: si doloris essem capax, dolerem, quòd te videã, pati: verùm scias, quòd tecum agam, sicut agii Mater cum dilectif.

sima Filia, dum illam videt habere malè affectum caput, & si opus sit eam tondere, ut bene curetur, ipsa illam tondet, sed lachrymantibus oculis, præ commiseratione; ità ego quodammodo permitto, ut patiaris, pro tuo majore bono & profectu, ac majore gloria, non tamen absque dolore, & compassione, quoad sum hujus capax, quòd videlicet, si possem tibi condolare, id facerem.

Alià vice (in Decembri anno 1614.) vehementer afflicta dolore oculorum, dixi ad DEUM, non esse, cur habenda sit cura oculorum corporis: illuminaret mihi proinde oculos animæ, ad agnoscendas veritates, quas mihi revelabat. Responditque mihi Dominus, ità esse, non enim diu duraturos oculos corporis: oculos
PPPP 3 autem

autem animæ habere me illuminatos, id quod ipse mihi esset ostensurus. Subito mihi apparuit quædam imago medijs superioris corporis, habens oculos clarissimos & lucidissimos, quibus erant inserti pretiosi lapides, & vivacissimi; ubi intellexi id, quod mihi fuerat dictum. Deinde mihi comparuit Christus Dominus conspicuus solitâ majestate, & dum ego quererem, quòd propter dolores, quos patiebar, non possem attendere rebus, quas mihi manifestabat, Dominus mihi respondit, non aliunde melius, quàm ex cruce audiri istam lectionem; significans mihi, bene pati dolores, bonam esse dispositionem, pro intelligendis bene veritatibus, quas mihi illis diebus declarabat.

§. II.

Post toleratos (in Novembri anno 1623.) multis diebus maximos dolores & cruciatus, ut tantum non morerer: timui aliquantum, & non parum, utrum fortè minus fuisset resignata in Divinam voluntatem. Dum hoc cogitarem, in Festo Sancti Martini manè, venerunt ad me Domini mei Angeli, qui mecum manent in aurea aula, & cum charitate ac amore mihi dixerunt: Quid habes, Anima? quid times? scias, nos à DEO hîc esse positos, ad tuam defensionem & custodiam; Dominum quoque tecum manere, teque esse intimè unitam Divinæ Majestati: ne timeas, quia capillus de capite tuo non peribit, quos omnes DEUS habet numeratos; ne timeas, neque enim habes causam, & scias, declarandum tibi à nobis mysterium, quod in te peractum fuit his diebus, quoad tuos tam acerbos dolores. Valde altercatus est sanctus Michaël Archangelus cum diabolo his diebus, quia te volebat conficere, & privare vitâ, præ rabie & odio, quo te prosequitur, id quod ita ardentem conatus est efficere, sicut advertisti. Archangelus autem te iisdem diebus defendit, usquedum tandem illis elapsis, ipsi imperavit in nomine DEI, ut te relinqueret. Noveris etiam, quòd DEUS hos duos dolores, ac

tormenta, quæ tibi diabolus intulit, obtulerit pallio morborum naturalium, ut non cognoscerentur ab omnibus, cum verè non sit, quod apparet, neque sine mala, quæ cogitatis, sed procurata à diabolo adhibente aliquid naturale: & quæ te curaverunt, intellexerunt nonnihil hæc de re, quia vident meliorationes & mutationes in morbis repentinas, ac insperatas, spectatis principijs medicis. Ego illis dixi: Dicant mihi autem, mei Domini, potestne mihi diabolus nocere, absque licentia DEI, & potestne in minimo transgredi concessam sibi facultatem? Responderunt: Verum est, quòd non possit, sed DEUS ita fieri permisit propter sua occulta & arcana judicia, ac inprimis ad majorem gloriam suam, atque augmentum tuæ coronæ, & confusionem diaboli, ac bonum proximorum, propterque alios fines suos occultos. Tum ego dixi: Verè, mei Domini, ego nescio, in quo noceam diabolo, quòd me tantopere detestetur, cum sim tam tepida, & nihil præstem boni. Responderunt: Omnino nocet, & vehementer es illi gravis; præsertim autem nunc tibi plurimum indignatur, propter curam, quam habes de proximis, eorumdemque necessitatibus spiritualibus, atque etiam corporalibus, quibus desideras succurrere, quasque his diebus complamas: verum jam tibi dicimus, ut, quia times, non timeas (significando mihi, quòd ipse timor sanctus me tueatur) quamvis enim diabolus te deduceret ad lacum leonum, sicut Daniele, non deesset tibi Propheta Abacuc, qui tibi ferret cibum, quem tuo capillo apprehensum portaret Dominus ad subveniendum tibi, si esset opus. Et quando fruèris conspectu Divino felix ac beata, existimabis, bene esse impendam omnem tuam patientiam, adeò ut si tuum dolere posses, doleres, te non fuisse passum amplius: ideòque anima te, & confortare ad patiendum. Dum ita conversarer cum his Dominis Angelis, quibus omnibus me alloquentibus, videbatur loqui unum solum, vidi Majestatem DEI, qui melitans, dixit mihi: Veni mecum, Anima, quia

quia es valde afflicta, & requiesces in me: ducite illam mei Angeli. Mei Domini me elevaverunt, & coopererunt pallio, quod ferebant in corbe quodam mirabili, duxeruntque me quasi ad duos vel tres passus, & ego ibam velut deficiens præ meâ debilitate. Venit ad me Dominus, univitque me cum suo Divino esse, ubi sum fruita Divina Majestate eo modo, quo in hac vita fieri potest, & quievi in Domino, atque aliquantò post reliquit me Dominus in meo loco.

§. III.

Quodam die Jovis (27. Januarij anno 1623.) fatigata magnis doloribus, quos patiebar, linguebar animo quasi obdormiscens, & videbar mihi mori ac deficere. Interea venerunt ad me Domini mei Angeli, & festinanter mihi dixerunt: Veni huc, Soror, veni nobiscum, & relevabimus te aliquantum, duxeruntque me ad cœlestem Aulam, & reliquerunt in pavimento illius cœli, veneruntque ad me multi Sancti Beati, & circumdederunt me, atque aspexerunt: Ego etiam quasi attonita aspiciebam hos & illos. Dixeruntque mihi: Creatura DEI, si nos essemus capaces invidiæ, vehementer tibi invideremus, quòd tantum patiaris pro DEO; & si status, in quo sumus, esset capax tristitiæ, haberemus illam propterea, quòd parùm passus fuerimus in terra pro DEO, quo fruimur; anima te, creatura, ad patiendum, quia brevi finientur tuæ afflictiones, & præmium erit æternum. Ibi diu quievi, & cum valde confortatus fuisset, mei Domini me reduxerunt ad meum angulum.

Postridie manè, meus Sanctus Angelus Custos venit ad me, dixitque mihi: Anima, es afflicta, quiesce modicum, & extendens sua brachia, posuit super illa pallium, quo tegitur, ac dixit: Reclina hic tuum caput & quiesce. Reclinavi me super illius brachia, & quievi ibi diu. DEUS sit benedictus propter omnia opera sua.

Dum alio tempore matutino (in Septembri anno 1622.) agerem cum DEO,

vidi quendam sanctum Angelum admodum gravem in meo cubiculo, & propter meos timores conata sum me abstrahere ab ipsius aspectu, ac manere cum DEO, ita ut illum quasi penitus perdiderim ex oculis. Sanctus Angelus me aliquandiu expectavit, ac denuò se mihi spectandum exhibuit. Non potui illum non videre & audire. Dixitque: Anima, noli turbari, ecce exspecto te. Composui me, & vidi, ferri in manu à sancto Angelo ingens cor, quod videbatur esse ex pretioso ardentissimo ac splendidissimo rubino; in altera manu verò ferebat clavos adæquantes mensuram spithamæ, singuli habebant caput, & inde ad medium usque erant quasi quadrati, atque hinc deorsum acutissimi, desinentes paulatim in cuspides acerrimas, quasi chalybeas: valde timui, videns hoc mysterium, quia cogitabam, mihi imminere aliquos graves dolores. Sanctus Angelus autem me animavit, dicendo: Noli timere, quia hoc mysterium, quod vides, tibi non adferet dolorem, sed levamen. Sanctus Angelus incepit perforare illud cor clavibus, ita ut ex eo deciderent guttæ sanguinis. Idem Sanctus Angelus posuit istud cor supra meum caput, nonnihil elevatum, statimque ex illo erupit tam copiosus sanguis, ut perfuderit meum caput & corpus quàm abundantissimè dicente sancto Angelo latinè: *Unxit te DEUS, DEUS tuus oleo latitiae præ consortibus tuis.* Venit deinde graviter sanctus Angelus meus Custos, ferens strophium, & absterxit ex meo capite & corpore illum purissimum sanguinem, servavitque strophium in se ipso. Absoluto hoc mysterio sanctus Angelus mihi valedixit ajens: Soror, jam ego feci, quod eram jussus, vale, & deinceps scito, quòd Dominus te denuò reddiderit participem sui sanguinis, & suorum Divinorum meritum, hoc enim significat, te fuisse perfusam sanguine, ut vidisti. Obstupui ac fui passa excessum mentis, propter admirabiles vias DEI, & quando mihi sum redita, non vidi sanctum Angelum. Sit Divina Majestas benedicta in æternum.

§. IV.

§. IV.

AGens cum DEO in oratione (in Novembri anno 1622) cum ferventissimis affectibus illi dicebam: Adjuva me DEUS mi, adjuva me, mi Domine, idémque sæpe repetens incipiebam dicere: adjuva te, mi Domine. Continui me & erubui, ac fui afflicta, dixique Divinæ Majestati, ut mihi ignosceret meam inadvertentiam. Dominus autem mihi peramanter respondit: Ne te affligas, Anima, dic quidquid volueris, quia te bene intelligo. Ego respondi: Domine mi, bene scio, quod Tua Majestas me intelligat: Ego autem vellem ac desidero, intelligere Tuam Majestatem. Tum Dominus: Bene me intelligis, Anima. *Ego sum Pastor bonus, & cognosco oves meas, & cognoscunt me meæ.*

Aliâ vice (in Januario, anno 1623.) mihi inspiravit DEUS quædam sui ipsius desideria vehementissima, & incepi ipsum invocare dicendo, cum magnis affectibus: Veni, mi DEUS ad me, veni Bonum meum, veni pulchritudo æterna, veni facies omnium pulchritudinum, & gratiarum. Dominus mihi respondit: Anima, hîc sum tecum, quid vis? aperi os, ac satiabo te me ipso, & impetu abundantis fluminis, ejusdémque affluxu te replebo. Et hoc dicto, occupavit DEUS meam animam, meque totam, & implevit me suo Divino Esse, ut submergerer in ipso DEO, atque ita mansi longo tempore cum Divina Majestate. Ipse sit benedictus. Amen.

Dum quadam nocte (in Novembri anno 1622.) aliquantum affligerer & molestarer quibusdam tentationibus & ineptijs, quas diabolus ingessit meæ phantasiæ, converti me ad DEUM, obsecrans ipsum, ut me adjuvaret, mihiq; succurreret. Et similiter dixi meis Dominis Sanctis Angelis, qui mihi aderant, atque nunc sunt decem, ut mihi subvenirent, & vehementer illos ad id urgebam, ut citò facerent. Unus sanctus Angelus ex majoribus. respondit nomine cæterorum, & quamvis ipse solus loqueretur, videbantur tamen omnes re-

spondere, dixitque: Anima, ne te angas & affligas, quia sumus hîc omnes, quos vides, ut te defendamus, tibi que subveniamus. Scias, tuam animam & cor esse in manibus DEI, atque cor tuum esse armatum virtute Altissimi: non habes, cur timeas diabololum. DEUS sit benedictus, Amen.

Aliàs (in Septembri, anno 1617.) dixi DEO, non advertens, quid dicerem: Domine abeamus, aufer me tecum. Dominus mihi respondit: per me licet, veni mecum. Raptâ fui in ecstasim, & reperi me cum Divina Majestate, in celesti Jerosolyma, totam unitam cum meo DEO, qui videbatur demersisse meâ animam in abyssum cujusdam maris profundissimarum aquarum, ubi vidi juxta me duas cruces splendidissimas, confectas ex pretiosa crystallo, quæ evibrabant ingentem splendorem. Dedit mihi DEUS magnam cognitionem suorum profundissimorum judiciorum, & quomodo homines frequenter præposterè judicent, bonum esse malum, & malum esse bonum, præteritum in materia virtutis, quando judicamus esse virtutem, ubi nulla est, vel nullam esse, propter aliquos defectus naturales, quos videmus, cum tamen esse soleant multa. Deinde me reduxerunt ad cœlestem Jerosolymam, cum meis crucibus, & Dominus mandavit, ut ibi manerent, quasi in mei memoriam, quod fuisset magnas passa, jamque adveniret illarum finis. Subitò me denuò secum univit, ac duxit ad meum angulum.

§. V.

Post susceptas his diebus (in Novembri anno 1622.) tota misericordias à DEO, & tam extraordinarias, sui valde confusa, & aliquantum afflicta, propterea, quod tam parum, ex omnibus proficiat, dixi: meo sancto Angelo Custodi: DEUM bonum! S. Angele, qualia mecum DEUS facit, tam extraordinaria, ut ex alijs subquantur alia! S. Angelus mihi respondit: Ne te angas, Anima, vel affligas propterea, quæ DEUS tecum agit: visne fructus

ligare manus omnipotenti? Nonne scis, quòd quando magni Principis filia venit ex regnis exteris, nuptias celebratura in alio regno, excipiat ac solemniter honoretur ubique & in omnibus urbibus, quã transit per regnum sui Sponsi; quòdque omnis locus illam excipiat ut potest, pro suis viribus, & ipsa omnibus sine magna festinatione fruatur, donec perveniat ad urbem, ubi sunt celebrandæ nuptiæ. Hoc ipsum tecum facit DEUS, ne te affligas.

Dum sentirem ardentia desideria (in Decembri anno 1622.) quæ mihi Dominus inspirat, migrandi ex hac præsentia vita, unãque tot cruciatus & dolores, quos sustineo, ut me videantur conficere, dixi, nescio quomodo, meis Dominis Angelis: Quorsum tendimus mei Domini? San-

ctus Angelus meus Custos respondit meæ cogitationi, ac dixit: Quò tendis? ad cœlestem Patriam tendis; nonne hoc jam scis? ecce illuc proficisceris, & singulis noctibus, quas transigis, divertis in hospitio, in quo cum incommoditate fumis solummodo necessaria pro cõservanda vita, id quod facis, donec pervenias ad cœlum: Quatuor Angeli DEI, quos tibi nuper dedit, te præcedunt, præparando tibi viam, nos autem te comitamur, custodientes te, sicut nobis mandavit DEVS: atque hac ratione progredieris quotidie, donec pertingas ad cœlestem Patriam: esto bono animo, & gaude in

Domino.

CAPUT XIX.

Quomodo DEUS illi varijs modis repræsentaverit multa ex ijs, quæ solent evenire, & ipsi eventura erant tempore mortis, cum nonnullis magni momenti prædictionibus tunc futurorum.

Placuit DEO, ut venerabilis Marina multoties vivens moreretur, quando illi multa repræsentavit, quæ ipsi tunc erant eventura, ut se ad ea præpararet, quemadmodum apparebit ex recensendis, in sequentibus capitibus.

§. I.

Exordiamur ab eo, quod ipsa hac de re generatim narrat. Quadam die, inquit, inter meos dolores, qui sunt graves, DEUS mihi incepit paulatim dicere, quòd me brevi esset ad se translaturus, atque etiam quorsum, & quã ratione id esset futurum, ut me ita solaretur & recrearet, sicut infantem, valde aliquid desiderantem, recreat mater vel nutrix, dicendo

illi, ibimus illuc, atque hoc & illud faciemus.

Cumque me expergefactam aliquando manè, invasisset timor ac sollicitudo, an essem transitura purgatorium, ibique aliquamdiu hæsurã, carens visione DEI, quod me reddebat sollicitam, & aliquem mihi incuriebat metum, occurrit mihi Divina Majestas, volensque me liberare ab ista cura dixit: Confide in me. Ego verò ipsi respondi: optimè est, Domine, ego in te confido, & agnosco gratiam, quam mihi præstas, ac misericordiam, quam mihi exhibes, scio tamen etiam, quòd tua justitia exigat integram satisfactionem. Tunc dixit Dominus: Ad quid autem sunt amici, & hoc, quod es passã in isto lecto? Putasne, me nescire, quomodo res sint combinandæ? Ita me reliquit plenam solatio, & resignatissimam.

Qqqq

ia.